

Ο Καθηγητής κ. Νίκος Νικολαΐδης μίλησε στο Μέτοχι Κύκκου

[Εκκλησία της Κύπρου](#) / [Ι.Μ. Κύκκου και Τηλλυρίας](#)

Με την δέουσα ιεροπρέπεια και μέσα στη λαμπροφόρο και αναστάσιμη ατμόσφαιρα της περιόδου του Πεντηκοσταρίου εορτάστηκε, στον Ιερό Ναό του Αγίου Προκοπίου, Μετόχιον της Ιεράς Μονής του Κύκκου, το θαύμα «της παρά την κολυμβήθραν Βηθεσδά θεραπείας του Παραλύτου», υπό του Κυρίου.

Ο Όρθρος και η σημερινή θεία Λειτουργία, στην οποία συνιερourγησαν ο Αρχιμανδρίτης Ιερώνυμος Πυλιώτης και οι διάκονοι της Μητροπόλεως Κύκκου Στυλιανός, Ιάκωβος και Θεοφάνης, κουβαλούσαν διάχυτη τη χαρά του πληρώματος της Εκκλησίας, μιας και από την Κυριακή αυτή ο πιστός λαός μας είχε την ευκαιρία, έστω και υπό περιορισμούς, να βρίσκεται πλέον στον ναό και να μετάσχει της θείας Ευχαριστίας.

Με την ευλογία του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρου, τη διακονία του θείου Λόγου ανέλαβε ο Ομότιμος Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών και Καθηγητής του Τμήματος Θεολογίας του Πανεπιστημίου Λευκωσίας κ. Νίκος Νικολαΐδης.

Βασιζόμενος στην ευαγγελική περικοπή της ημέρας ο κ. Νικολαΐδης αναφέρθηκε στην πολυσχιδή σημασία της πονεμένης έκφρασης: «Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», που συνέχει και συνθλίβει τον Παράλυτο.

«Η περίπτωση του ανθρώπου τούτου, της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, δεν είναι η μοναδική. Το παράπονό του είναι μία κατάσταση ζωής πολλών ανθρώπων διαχρονικά: Οι άνθρωποι πολλές φορές να νιώθουμε εγκαταλελειμμένοι και απομονωμένοι. Να ζούμε, χωρίς τη συμπαράσταση των δικών μας ή και των συνανθρώπων μας», τόνισε, για να προσθέσει ότι «δυστυχώς, αυτή η έλλειψη της ανθρώπινης συναντίληψης χαρακτηρίζει τη συμπεριφορά των ανθρώπων, ως ατόμων και ως κοινωνίας».

Αναφερόμενος, ακολούθως, στην αναζήτηση ανθρώπου από τον αρχαίο κυνικό φιλόσοφο Διογένη, αλλά και κυρίως στις απόψεις που εξέφρασαν για τον άνθρωπο μεταγενέστεροι φιλόσοφοι όπως ο Νίτσε και ο Σάρτρ υπογράμμισε ότι «και στις δύο περιπτώσεις, ο άνθρωπος στην πραγματικότητα γίνεται απάνθρωπος. Η εποχή μας, μπορεί να νομίζουμε, ότι κινείται με ταχύτητα πυραύλων και μπορεί να καυχόμαστε για τις δήθεν ποικίλες και μεγάλες -εκπληκτικές τεχνολογικές και άλλες ανακαλύψεις μας. Αλλά μοιάζουμε, κατά τον Γραφικό λόγιο, με τον ασεβή, ο οποίος υπερηφανεύεται».

»Το πρόσφατο και εξακολουθητικό ράπισμα στην ανθρωπότητα σήμερα, του αδιόρατου, αλλά απειλητικού και θανατηφόρου κορωνοϊού, δίδει και αποκαλύπτει τις διαστάσεις της «προόδου μας». Με τον τρόπο αυτό επαληθεύεται και πάλι ο βιβλικός λόγος: «Ο Θεός είναι ο δρασσόμενος τους σοφούς εν τη πανουργία

αυτών» (Α΄ Κορ. γ΄ 19). Και, αναμφίβολα, διερμηνεύεται στην περίπτωση μας και πάλιν ο λόγος του Ψαλμωδού: «Ο κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτούς και ὁ Κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς» (Ψαλμ. 2,4).

«Και τούτο», υπογράμμισε, «γιατί ὁ ἄνθρωπος, ὁ κάθε ἄνθρωπος, εἴμαστε πλασμένοι, ὥστε νὰ συμπεριφερόμαστε, ὄχι ὡς άτομα, ἀλλὰ ὡς πρόσωπα. Εἴμαστε οἱ ἄνθρωποι «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» δημιουργήματα, τὸ ὁποῖο σημαίνει, ὅτι ἔχομε τὸ προνόμιο νὰ εἴμαστε ἡ εἰκόνα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Θεὸς μας εἶναι κοινωνία Προσώπων, τὰ ὁποῖα καὶ ἀλληλοπεριχωροῦνται. Ἐχομε τὸ προνόμιο, διδάσκει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης, νὰ εἴμαστε «θεοείκελα ὄντα», δηλαδή ὁμοιώματα τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ τραγικὸ εἶναι, ὅτι ἀπὸ τὴ θεοπρεπή αὐτὴ προίκα μας ἐξεπέσαμε καὶ μετασχηματιστήκαμε, κατὰ τὸν ἴδιο Ἅγιο, σὲ «εἰδεχθὴ προσωπεῖα», με ὅλα τὰ τραγικὰ παρακολουθήματα».

«Τὸ κριτήριον τῆς ζωῆς μας, ὡς ἀνθρώπων, εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι σύμφωνο με τὴ φύση τῆς κατασκευῆς καὶ τὸν προορισμὸ τοῦ προσώπου μας», ἐπεσήμανε ὁ κ. Νικολαΐδης καὶ συνεχίζοντας προέβαλε τὸ μήνυμα τῆς ἡμέρας ὅτι «πρότυπο τῆς συμπεριφορᾶς μας εἶναι καὶ παραμένει τὸ πρόσωπο καὶ ἡ ἀναστροφή τοῦ Χριστοῦ μας πρὸς τὸν κάθε ἄνθρωπο, κυρίως αὐτόν, πὺ ἔχει ἀνάγκη».

Ολοκληρώνοντας τὸν λόγο τοῦ ὁ ἐλλογιμώτατος Καθηγητὴς υπογράμμισε ἐμφαντικὰ ὅτι «τούτο εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι τὸ γνῶρισμα τῆς ὅλης πρὸς τὸν κάθε συνάνθρωπό μας συμπεριφορᾶς μας. Τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἄλλο, τὸν συνάνθρωπό μας, «εἰς τέλος» (Ιω. ιγ΄ 1). Γιατί; Διότι αὐτό θὰ ἀποτελέσει καὶ τὸ κριτήριον τῆς εἰσόδου μας στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Στὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας ἐψάλει σὲ κλίμα κατανύξεως, ἀπὸ τοὺς δύο χοροὺς τῶν ἱεροψαλτῶν, ὁ εἰδικὸς Παρακλητικὸς κανὼν πρὸς τὸν Πανοικτίρμονα Κύριο καὶ τὴν Παναγία Ελεούσα τοῦ Κύκκου γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ καὶ ἐκλύτρωση τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν ἐνσκήψασα μᾶστιγα τῆς λοιμικῆς ἀσθένειας τοῦ κορωνοϊοῦ.

Λουκάς Α. Παναγιώτου